

Digitales Brandenburg

hosted by Universitätsbibliothek Potsdam

Sefer ha-Tishbi

Eliyahu Bahur
רוחב והילא

Tshernovits, 616 = 1855

דמליה תוא

[urn:nbn:de:kobv:517-vlib-12352](#)

תשבי

על פתחי בתיה הנדרבים או ברחובות חומות בסתור כרי שלא
ודע מי הוא הכותב . ובן מנתג עוד היום ברומי ואיתן הדברים
נקאים כתבות . ורוב העולם טועים וסבירים שהוא כתוב בשיטת
בטוב וכטובות מלשון טוב ואין מחייבים בין רע לטוב :

כתרותה הشرط שעושה הבעל לאישתו בשעת הנשואין נקרא כתובה סתם (סינדרין דף כה) ובן אמרו האשה בכתובה פلغש ולא כתובה וכו' וכן חרגום ירושלמי (ברמ"ד ל"ז) מדר וממן פורן וכחותבתא. ואין כותבין כתובה בלי ויו אף על פי שהבית דנוша:

נשלמה אותן הכהן **לכן לאלהי מרום נבכ:**

אות הלמד

ללֶב (ויקרא כ"ג) כפות חמריים תרגום אתרוגין ולולבין (עיר ז')
 וכן דמתה לחתמר כלולבי החתמר פירוש הסעיפים העליונים
 שבראש אילן התרמיים נקראים לולבין בבולן הבית דנושה.
 יש אומרים ענקאים בן לפ' שם בלב החתמר ובלשון אשכנו
 פולס וכן בלאז פאלמא :

לְלִית (ישעיה ל"ד) אך שם הרגינהה ללית רשי פירש שם שדה
הרגנוס יונחן לילין בלשון רבים וכן בפסוק (הכתרה)
בימים הדום כשבת המלך בתרגום ירושלמי שדין ולילין
נמצא כחוב (מ"ר פ' ברהmitt) שאותן מאה ושלושים שנה שהיה
ארם פרוש מהוה באו שדים ונתחממו ממנו והוליד שדין ורוחין
ומזיקון . ובמקומות אחר מצאתי ארבע נשים הם אמות השדים ללית
געמה ואונרת ומثلת ובספר בן סירה בישאללה הששית ששאל
נבוד נאצראותו וזה לשונו מפני מה הבנים מתחים כשם בני
שמעונה ימים אמר לו מפני שלילת הרגנת אותם והאריך שם
דרבה וקצתו לבוחבם כי איני מאמין בהם אך מנתג פשوط ביןינו
האשכנזים שעושין ענוּל סביב בותלי החדר ששוכבת בה היולדת
עם נתר או גחלים ובותבין בכל כותל ארם חוה חוץ ללית ובפתח
ההדר מבפנים כותבין שמות שלשה מלאכים אלו פניו ונסני
וממנಗלוּף בינוי שטמרה להם ללית עצמה בשעה שורציו המלאכים
האלו לטבוע אותה בים כל זה מבואר היטב בספר בן סירה עיין :

לוֹה

תשבי

לֹוֶה לשון לוויה לא נמצא במקרא ורבותינו זיל עמשו בו הרכבה
אך בבנין פעול הדגושש כגון (פ' טנו חכמים) אין מלין אותו
לא בסוף ולא זהב וככלוי אבל בתרגם בא בלשונו הפעיל
במו (בריחנית י"ב) וישלחו אותו ואלייאו ובן (בריחנית י"ח) הלק עטם
לשלחם לאלויתהון והשם לשונה כמו שאמרו בעניין (לזריס כ')
ענלה ערופה (כוונת דף מו ונ' ב') לא פטרונו בלי לשונה בלשונו
אשבען גילייטן ובלעו קונפניאר :

לוּיתָן (פסlis ק"ד) לויתן זה יצרת בן שם התנין הגROL אשר
בים והנוצר בסוף איוב ואומרים (כ"ב דף עז) שעטז
הקדוש ברוך הוא יעשה ממנה סעודה לצדיקים ועיין
בשער יוכנה :

לוֹל כבר בתבחי בשוש אלולי כי תרגום לולי ולול ואלו בחידק
תרגום אלולי והוא מלה מורכבתמן אם ולא ועל הרוב הם
מתורגמין אילולי פוןysis כמספרים כתובים שתי מLOTות ובשים ספרים
מלה אחת אקלוףן ואבארנו היוטב בשושר פון :

לְחֵ עניין לחות ידוע שהוא הפך היבש והשם (לזריס ל"ד) ולא נט
ליתה הנפרד ממנו ליח בלשונו זבר ובדרבי רבותינו ובדחנות
לברכה ליתה סרוחה בלשונו נקייה וכן כתוב רשי על
(טופס ט"ז) לחי חמוץ טריה וזה לשונו ראיתי בספר רפאות
שקרוין לליהו היוצאה מן המבה טרי ובלשון רבות ליהות או
לייחות כמו שאמרו הפילוסופים מוג האדים מרכיב מארכע לחות
יתבאר בשושר מגן וברבר רבותינו זיל כפלו מלה לח
ואמרו לחלות באמור עדין לחלות בית דור קיים :

לְטוֹרָא בלשונו רבותינו זכרוں לברכה ליטרא זהב ובלשון רבים
ליטרין והוא לשון יון ממש ובלעו ליברא ובלשון אשבען
פפונד ועוד עיין בשושר סלע :

לִיזַת תרגום של אין לפעים לית כמו (צמדרב ג') אין להם ואין
מים לית לחמא ולית מייא היא מלה מורכבתמן לא ומין אותה
תרגומו של לא יש לא אית ומארוד נהגו בו בעלי המסורת
ושם ביארתי היבט עיין שם :

לְלַבְקָן עניין טנוף ומזהם לא נמצא במקרא רק (מיוב ל"ג) זה המתנו
חיתתו לחם ותרגום (פסlis ק"ז) בתבנית שור אוכל
עשב דאכיל עשב ומזהם פירש רשי בשעה שהוא
אוכל עשב מוציא צואה רבה ומלויכן בה פירוש בערך ענף
לחלותו.

תשבי

לה

לחולחות ויש לומר שהכפ והחית מתחלפיים כמו סך וסתת עיין
בעורך סרח :

למד עיין בשורש תלמוד ושם אבאריתו גם וברתו שרש
גמרא :

לפטם בלשון יון קוריין לנול ליטטימס וכן בברבריו רוז'ל ליטטימס
מוינוין ובבלשון רבים הפלילו חסמרק האחורונה באמרם באו
עליהם לסתין לחפשו וכן עשו במלח אוטופיס בלשון רבים
אטרו אפטורופין עיין בשrho ונראה לי לפי שהטמרק האחורונה אינה
מן היסוד רק היא נוסחת במקף רוב השמות בלשון יון זורומי כגון :

אלכטנדודום ודרומיהו :

לען (מליליס קי"ד) מעם לווען: כל לשון שאינו לשון הקודש נקרא
לווען ותרגומו מעמא בברבראי וכן הנוצרים קוריין כל לשון
שאינו לשון רומי בברבריו ומה שאנו קוריין היהודים
שבאיטליה (ה)לוועים סתם נראה לי הדעתם לפי שהם מיחסים את עצם
עיר רומי ואולי הדראשונים שבאו לרומי מגילות בית שני לא ידעו
לשון הקודש כמו שמשמע בעודא לבן קראו אותו לוועים עד
היום הזה וכן המפרשים הצרפתים והספרדים כשרוצים לבאר אותה
מלח בלשון צרפתי או ספרדי אמרים בלווען :

לפי לפי כך ולפי זה אבאר בשורש פי :

לקה נבררי רמותינו זכרונם לברכנה (סמייקתא פ' נמ) למה לך
שכויים וכן (נכגדה) ובמצרים לקו בן כל לשון הבאה שאינה
אלא לדדות ולימד מזורגים בלשון לך כמו (צמום ס')
ויבנו שוטרי בני ישראלי ולקו סדרבו בני ישראל וכן (לבלייס כ"ס)
ארבעים יבנו תרגום ילקיניה ושאר לשון הבאה מזורגים בלשוניהם
וקטל והשם מלכות בתוספתם וכשהחומה או הלבנה לוקין קוריין
לו לקוי ובבלשון רומי ויזן קוריין לו קליפטים ואומר אני שלשון
לקה אינו לשון הבאה כי הפעלים מהם הם פעלים עומדים והיה
לנו לימד למה ליקו שוביים וכן במצרים לקו בבניין פעל או נעל
נלקו ואני אלא לשון סבל בלשון אשבענו לידין ובכלעו פאטייר :

נסלמה אותן הלמד בשם אשר דעת לאדם מלמד ::
ממחה (ג) מגילס דף י"ז

יב